

Cum un locuitor din Nias l-a instruit pe un misionar

Următoarea relatare a unui misionar despre o întâmplare de pe insula Nias, care s-a putu citi acum ceva mai mult timp într-un ziar care apărea în Elberfeld, „Bergisch-Märkischen Zeitung”, este așa de ciudat și de semnificativ, încât ea, cum mi se pare, are să ne spună ceva, nouă tuturor, chiar și cititorilor publicației „Samenkörner”.

Încă nu de mult eram plasat în Bawalia, când un om din apropierea locuinței mele s-a îmbolnăvit. L-am vizitat imediat și i-am dat pentru potolirea setei arzătoare, provocată de febră, tot ce aveam ca dulciuri în dulapul meu de mâncare. În plus l-am îngrijit - uneori ceasuri în șir. Voiam să-l determin și pe vecinul meu păgân, care nu fusese încă niciodată la un serviciu divin, prin dragostea și grija mea, să devină niha mgu (om care merge la biserică). Deja credeam că observ un succes al eforturilor mele la el, dar am fost foarte curând amăgit în speranța mea. Era în a treia zi după îmbolnăvirea omului. Atunci am auzit, dimineața devreme, tocmai când eram pe cale să-mi vizitez din nou pacientul, întâi încet, apoi tot mai tare, sunetul tobei preotului și pe cel al cântatului monoton al preotului păgân, care însoțea bătaia tobei. Abia dacă îmi credeam urechilor. Era posibil ca bolnavul, care avusese parte de atâta dragoste din partea mea, să-l fi chemat la el, ca spre batjocura mea, pe cel mai rău adversar al meu, pe Heia, preotul păgân mult stimat de popor?

Am pus să-l cheme pe guru (învățător) și i-am cerut să vadă dacă nu cumva auzisem greșit sau dacă poate copiii în joaca lor îl imitau pe preot. Dar nu era nicio eroare. Învățătorul s-a întors cu anunțul: „Heia este aici și casa este împodobită cu frunziș proaspăt de palmier de cocos” - ca semn că pentru locuitorul ei trebuie aduse jertfe.

Abia stăpânindu-mi enervarea, pășeam prin cameră dus-întors. Învățătorul se îndepărtase fără zgomot. Era liniște în jurul meu. Cu atât mai deslușit și mai neplăcut răsună din casa bolnavului bum-bum-ul tobei și cântatul oribil al preotului păgân. Atunci m-a copleșit mânia. Cu un băț în mână m-am grăbit peste drum, în casa împodobită cu frunze, și atunci am văzut cu proprii mei ochi ce se întâmplase. Bolnavul fusese adus din odaia de dormit, în culoarul din față, unde zăcea pe o rogojină murdară și se lupta să respire. Lângă el ședea preotul. Acesta a zâmbit prostete la mine, dar, neinteresat de apropierea mea, a continuat să-și lălăie înainte cântatul. Era de nesuportat. Cu glas tremurat de mânie și tristețe, am strigat: „Aceasta este mulțumirea pentru dragostea mea?” Iar pe preot l-am amenințat: „Vai de tine!” În același timp am trântit ușa în spatele meu și cu aceasta am rănit piciorul unui bărbat, care era ocupat cu râvnă să împletească o plasă. Cel rănit de neatenția mea nu era altul, decât prietenul meu, Lani. În ziua următoare, pe când tocmai scriam o scrisoare în biroul meu, ușa s-a deschis încet și a intrat Lani, în mână cu o plasă încă neterminată.

„Ei, Lani”, l-am salutat eu, „este frumos că vii.”

Fără să spună ceva, numai răspunzând cu o privire prietenoasă la salutul meu, s-a așezat pe podea, a luat din pliul pânzei din jurul șoldurilor o sulă mică, apoi a desfășurat plasa ca să lucreze mai departe la ea.

„Ei, Lani”, l-am întrebat eu, „care este motivul venirii tale?”

După o lungă ezitare, el a răspuns:

„Tua a fost ieri foarte mânios pe Heia?”

„Sigur”, am spus eu, „nu-ți vine să-ți ieși din fire? Zile în șir l-am îngrijit pe omul bolnav și i-am arătat toată dragostea, iar el l-a chemat apoi pe preot. Oare crezi că acesta, cu bătutul lui la

tobă și cu jertfele sale, poate să-l vindece? Într-adevăr, Lani, mă plâng ție ca unui prieten, se poate deznădăjdui din cauza compatrioților tăi păgâni.”

„Dar, Tua”, a obiectat Lani, „ce poate să facă Heia dacă a fost chemat de bolnav? El are mai multe drepturi aici decât tine. De ce ești mânios pe el?”

„Sunt mânios”, am răspuns eu, „pentru că bolnavul l-a lăsat pe preot să vină. Nu este aceasta o nerecunoștință nemaiauzită?”

În timpul acestui dialog, Lanisagoro lucrase liniștit mai departe la plasa lui. Acum s-a oprit, și-a îndreptat privirea spre mine și a spus:

„Dar, Tua, încă nu cunoști inima unui păgân.”

După aceasta și-a plecat capul din nou peste lucrul său și tăcea.

Între timp mi-a devenit limpede că totuși eu nu avusesem dreptate. Abătut, l-am întrebat pe Lanisagoro:

„Vrei să spui cu aceasta că eu nu înțeleg inima unui păgân?”

„Aceasta s-a arătat ieri”; a fost răspunsul. Ai devenit așa de mânios pe Heia, încât chiar și copiii, care altfel te iubesc atât, au intrat în panică față de tine. - Ești deștept, Tua, ești chiar mesagerul lui Dumnezeu, dar inima unui păgân încă n-o cunoști.”

„Atunci spune-mi totuși, ce vrei să spui?”

„Ei, Tua, ascultă atunci!”

La aceste cuvinte, Lani a împins plasa de la sine, și-a petrecut mâinile după un genunchi și mișcându-l pe acesta încet dus și întors, a continuat pe un ton prietenos:

„Uite, Tua, inima acestui bolnav este încă păgână. De aceea are el mai multă încredere în puterea preotului, decât în puterea ta. Într-adevăr, el a primit de la tine multă dragoste și binefaceri; dar un păgân se teme de moarte și se agață de viață cu ambele mâini. Deci, când noaptea trecută boala omului s-a înrăutățit, el și-a spus: Tua nu poate să mă ajute, așa că îl voi chema pe preotul Heia, pe omul cel mai puternic și mai competent care există aici; acesta mă va face sănătos. N-a fost aceasta gândit foarte normal, Tua? - Vreau să-ți mărturisesc deschis: cu toate că merg la cursul de botez și cred în Isus, încă mai pot să ajung în ispită și la o îmbolnăvire să chem preotul în ajutor. Gândește-te, Tua, că noi suntem legați cu o mie de lanțuri de păgânism. Chiar dacă credința în Isus ne face liberi, noi totuși încă nu suntem liberi de orice și zilnic trebuie să creștem în cunoștință. Mă gândesc de multe ori la istoria soției lui Lot, pe care ne-ai povestit-o de curând, cum a privit înapoi, după comorile sale, după trecut. La fel pățim și noi, creștinii păgâni în multe cazuri. Dar cu cât mai rău este aceasta la un păgân încă necredincios!”

Cuvintele lui Lani m-au mișcat lăuntric și mi-au atins conștiința.

„Ai dreptate, Lani”; am spus eu, „am procedat nebunește. De aceasta mi-am dat seama acum. - Dacă vrei să te mai duci astăzi la bolnav, atunci salută-l din partea mea și spune-i: „Tua te-a iertat că ai trimis după preot. Dacă vei afla că știința preotului nu te ajută, atunci poți să-l chemi din nou pe Tua.”

Două zile mai târziu, bătaia tobei și cântatul oribil al preotului au amuțit. Heia nu putuse să-l facă bine pe bolnav. Atunci, acesta a trimis după mine și Domnul a binecuvântat acum

tratamentul meu medical, așa că vecinul meu s-a însănătoșit complet. De asemenea, am câștigat și inima vecinului. În timpul care a urmat, el a devenit un oaspete iubit și un prieten devotat.

Dar până astăzi îi sunt recunoscător lui Lanisagoro pentru învățătura bună pe care mi-a dat-o.

Titlul original: „Wie ein Niasser einen Missionar belehrte”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 241-246.